

The proceedings of

การประชุมวิชาการระดับชาติด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ 2556
National TTFL Conference 2013

“อดีต ปัจจุบัน และอนาคตของการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ”
(Past, Present, and Future of Teaching Thai as a Foreign Language)

วันที่ 16 สิงหาคม 2556

ณ ห้องกษัตริย์ศึก 1 โรงแรมเดอะทวิน ทาวเวอร์ กรุงเทพฯ

จัดโดย

หลักสูตรภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

โครงการประชุมวิชาการระดับชาติ

ด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ 2556

National TTFL Conference 2013

หลักการและเหตุผล

ภาษาเป็นเครื่องสื่อความหมายของคนในสังคมสามารถทำให้คนที่อยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะเข้าใจกันได้แม้ว่าในสังคมที่ต่างเชื้อชาติก็สามารถติดต่อกันได้ โดยใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งเป็นสื่อกลางภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติและเป็นเครื่องหมายแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมของคนไทย แม้ว่าภาษาไทยยังไม่ใช่ภาษาที่ทั่วโลกให้การยอมรับว่าเป็นภาษาสากลที่ต้องใช้ในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน แต่ในปัจจุบันชาวต่างประเทศจำนวนหนึ่งได้ให้ความสนใจศึกษาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมือง สังคม เศรษฐกิจ การค้า การทำงาน หรือการศึกษา เป็นต้น สถาบันการศึกษาหลายแห่งทั้งของรัฐและเอกชนต่างตื่นตัวเปิดสอนภาษาไทยในชาวต่างประเทศกันมากขึ้น โดยเฉพาะสถาบันอุดมศึกษา

หลักสูตรภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เป็นหน่วยงานที่มีพันธกิจสำคัญในการส่งเสริมการจัดการศึกษาด้านภาษาไทยให้กว้างขวาง ครอบคลุมถึงศาสตร์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และตระหนักถึงความสำคัญของศาสตร์ดังกล่าว จึงได้จัดการประชุมวิชาการระดับชาติด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ 2556 ในวันที่ 16 สิงหาคม 2556 โดยมีหัวข้อหลักของงาน คือ “อดีต ปัจจุบัน และอนาคตของการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ” (Past, Present, and Future of Teaching Thai as a Foreign Language) เพื่อเป็นสื่อกลางในการระดมผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญทั้งในระดับชาติและนานาชาติ มาร่วมกันประมวลความรู้ เพื่อสร้างความรู้ด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเพื่อเพิ่มคุณภาพการศึกษาของประเทศ ดำเนินการจัดทำเป็นคลังความรู้สำหรับการศึกษาและอ้างอิงของนักวิชาการ นักการศึกษา นักวิจัย คณาจารย์ และนิสิตนักศึกษาสืบต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเป็นสื่อกลางในการระดมผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญทั้งในระดับชาติและนานาชาติมาร่วมกันประมวลความรู้
2. เพื่อสร้างและขยายองค์ความรู้ด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเป็นการเพิ่มคุณภาพ การศึกษาของประเทศ
3. เพื่อให้สถาบันการศึกษาไทยและผู้เกี่ยวข้องได้รับความรู้ด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
4. เพื่อเปิดโอกาสให้นักวิชาการไทยและนิสิตนักศึกษาได้มีเวทีเผยแพร่แลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
5. เพื่อจัดทำเป็นคลังความรู้สำหรับการศึกษาและอ้างอิงของนักวิชาการ นักการศึกษา นักวิจัย คณาจารย์ และนิสิตนักศึกษาสืบต่อไป

กิจกรรมภายในงาน

1. การสัมมนาวิชาการ โดยเชิญผู้บรรยายรับเชิญ ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศให้เป็นผู้ประมวลความรู้ และเป็นผู้นำเสนอหลักในการบรรยายและเสวนาความรู้
2. การนำเสนอผลงานวิชาการด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศจาก นักวิชาการจากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั่วประเทศ

คณะกรรมการพิจารณาผลงาน (ผู้ทรงคุณวุฒิ)

1. ศาสตราจารย์ ดร. สมทรง บุรุษพัฒน์	มหาวิทยาลัยมหิดล
2. ศาสตราจารย์ ดร. ฌองส์ ฮวันซิง	มหาวิทยาลัยฮันกุก ภาษาและกิจการต่างประเทศ
3. รองศาสตราจารย์ ดร. วิไลศักดิ์ กิ่งคำ	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
4. รองศาสตราจารย์ ดร. วิภาวรรณ อยู่เย็น	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
5. รองศาสตราจารย์จินตนา พุทธเมตตา	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
6. รองศาสตราจารย์หล่อ อี้หยวน	มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง
7. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สำเนียงงาม	มหาวิทยาลัยศิลปากร
8. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิรัช วงภินันท์วัฒนา	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
9. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรทิพย์ แข็งขัน	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
10. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เสี่ยว อยู่ฟู	มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง
11. อาจารย์ ดร. ภาสพงษ์ ผิวพอใช้	มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

คณะกรรมการที่ปรึกษา

1. อาจารย์ ดร. ฉัตรแก้ว	เกาวิเศษ	ประธานกรรมการที่ปรึกษา
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รสริน	สุทองหล่อ	กรรมการที่ปรึกษา
3. อาจารย์ ดร. พันธุ์รักษ์	ผูกพันธ์	กรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการดำเนินงาน

1. อาจารย์วัชรพล	วิบูลย์ศรีน	ประธานกรรมการ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ญานิตา	โชติชื่น	กรรมการ
3. อาจารย์รัชต์ศิริ	ชอุณหพันธุ์รักษ์	กรรมการ
4. อาจารย์เบญจมาศ	ข้าสกุล	กรรมการ
5. อาจารย์สิริมา	เชียงเขาวัว	กรรมการ
6. อาจารย์ศุภศิริ	บุญประเวศ	กรรมการ
7. อาจารย์ปรีศนา	พองศรีณย์	กรรมการและเลขานุการ
8. นางสาวธิดารัตน์	ศรีสม	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

การสอนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ : การบูรณาการผ่านการแสดง
Thai Teaching for Non-native Speakers : The Integration Through Performance

ภพ สวัสดิ์*

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

บทคัดย่อ

การบูรณาการการแสดงกับการสอนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยของนักศึกษา อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สภาพสังคมและวัฒนธรรมของไทยผ่านการปฏิบัติกิจกรรมการแสดงละคร จากการประเมินผลสัมฤทธิ์การบูรณาการการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศผ่านกิจกรรมการแสดงละครเวทีจำนวน 13 เรื่องในโครงการ Thai Performance Presentation ซึ่งเป็นโครงการนำเสนอผลงานการแสดงละครเวทีของนักศึกษาชาวต่างประเทศในรายวิชา TC 3073 การใช้ภาษาไทยเพื่อการแสดง ในหลักสูตรการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2552-2555 พบว่านักศึกษาชาวต่างประเทศภายหลังเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงละครเวทีมีทักษะการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารดีขึ้น โดยเฉพาะทักษะด้านการพูด รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในสภาพสังคมและวัฒนธรรมของไทยดีขึ้น อย่างไรก็ตาม ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาชาวต่างประเทศได้มีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางของกิจกรรมการแสดงละครร่วมกับผู้สอนจึงจะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและดำเนินกิจกรรมได้ผลสัมฤทธิ์สูงสุด

คำสำคัญ : การสอนภาษาไทย, นักศึกษาชาวต่างประเทศ, บูรณาการ, การแสดง

Abstract

Integrating the theatrical performances with teaching Thai language for non-native speakers is one way to develop the students' communication skills. It also helps the students to learn about the culture and the Thai society through the dramatic art. The "Thai Performance Presentation" project has been conducted for the foreign students to showcase their 13 dramatic works as part of the Thai language for performances subject (TC 3073) in the Thai communication as second language course, faculty of Liberal Arts, Huachiew Chalermprakiet University. As a result of the activity, the students' Thai language skills have noticeable improved. To increase motivation and to achieve more effective outcome, it is advisable for instructors to encourage students' participation in the creation of the educational activity.

*

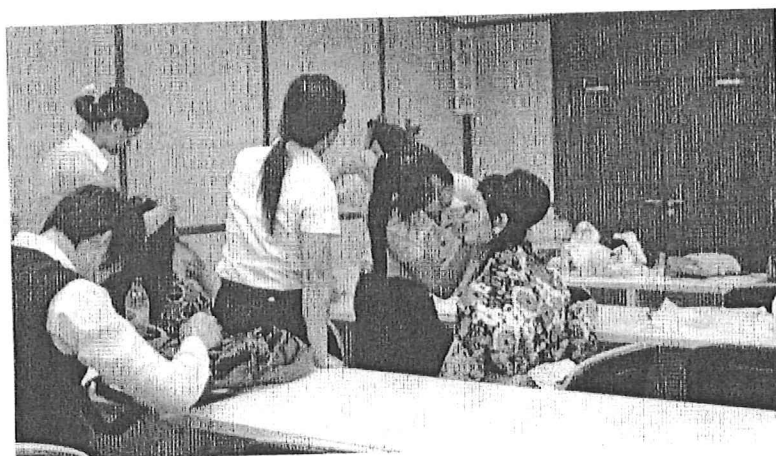
อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

E-mail : bobsawasdee@hotmail.com

Keywords : Thai teaching, Non-native speakers, Integration, Performance

ภาพที่ 1 : แสดงภาพกิจกรรมการซ้อมย่อ งานแสดงละครเวที ปีการศึกษา 2552
(ละครเวทีเรื่อง ชินเดอเรลล่า)

ภาพที่ 2 : แสดงภาพการเตรียมงานก่อนการแสดงละครเวที ปีการศึกษา 2554
(ละครเวทีเรื่อง เงิน เงิน เงิน)

ภาพที่ 3 : แสดงภาพการแสดงละครเวที ปีการศึกษา 2554
(ละครเวทีเรื่อง มนต์รักลูกทุ่ง)

บทนำ

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติได้เปิดสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะนักศึกษาจากประเทศจีนตั้งแต่ปีการศึกษา 2551 เป็นต้นมา โดยเป็นการร่วมมือในโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษาระหว่างมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติกับมหาวิทยาลัยชื่อดังในประเทศจีนหลายแห่ง เช่น มหาวิทยาลัยซินโจว มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศกว๋างซี (วิทยาลัยภาษาและวัฒนธรรมตะวันออกตงฟาง) เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีนักศึกษาชาวจีนส่วนหนึ่งในประเทศไทยที่สนใจสมัครเข้ามาศึกษาโดยตรงกับมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติในหลักสูตรการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งเป็นหลักสูตรที่บูรณาการทั้งการศึกษาด้านภาษาไทย วรรณคดีไทย และวัฒนธรรมไทยเข้าด้วยกัน

วิชา TC 3073 การใช้ภาษาไทยเพื่อการแสดง (The Thai Language for Performances) เป็นหนึ่งในรายวิชาเอกของหลักสูตรการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยเริ่มเปิดสอนรายวิชาดังกล่าวสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศตั้งแต่ปีการศึกษา 2552 เป็นต้นมา นักศึกษาชาวต่างประเทศที่เข้ามาศึกษาในหลักสูตรการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจะศึกษาในรายวิชาดังกล่าวในชั้นปีที่ 3 หรือ 4 ดังนั้น นักศึกษาที่เรียนในรายวิชานี้จะผ่านการเรียนรู้ทักษะพื้นฐานด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนมาเป็นอย่างดีแล้วในชั้นปีที่ 1 และ 2 รวมทั้งมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของไทย อันเป็นพื้นฐานสำคัญในการปฏิบัติกิจกรรมการแสดงละครซึ่งเป็นกิจกรรมสำคัญในรายวิชา

การนำกิจกรรมการแสดงมาใช้ในการเรียนการสอนเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของนักศึกษา ดังที่ พรรณี* ดำรง ได้กล่าวถึงการนำกระบวนการทางการละครมาปรับใช้ในการเรียนการสอนว่า “การใช้กระบวนการทางการละคร (drama process) ตลอดจนการนำความรู้ในการสร้างละครมาปรับใช้กับ

การเรียนการสอนและการพัฒนาผู้เรียนเป็นรายวิชาทางศิลปะวิชาหนึ่ง หรือเป็นเทคนิคการสอนที่ช่วยให้เด็ก ๆ ได้มีประสบการณ์ตรง ในการทำงานและพัฒนาตนเองจากการทำงานกับกลุ่มเพื่อน มีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาผู้เรียน มุ่งเน้นในการทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออก และฝึกฝนการคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการพัฒนาการสร้างสรรค์ และแสดงออกร่วมกับเพื่อนในวัยเดียวกัน” (พรรัตน์ ดำรุง, 2547, น.6)

จากการนำกิจกรรมการแสดงมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศพบว่า กิจกรรมดังกล่าวก่อให้เกิดการพัฒนาแบบบูรณาการ ทั้งในด้านทักษะการสื่อสารภาษาไทยของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่ได้รับการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้านคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมถึงการเรียนรู้เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของไทยผ่านเรื่องราวในละคร

วัตถุประสงค์

การเสนอผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเสนอผลสัมฤทธิ์จากการใช้กิจกรรมการแสดงในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยของนักศึกษาชาวต่างประเทศแบบบูรณาการร่วมกับการพัฒนาความรู้ของนักศึกษาในด้านสังคมและวัฒนธรรมไทย

กรอบแนวคิด

การนำความรู้ในการสร้างละครมาปรับใช้กับการเรียนการสอนและการพัฒนาผู้เรียนเป็นเทคนิคการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ตรงในการทำงานและพัฒนาตนเองจากการทำงานกับกลุ่มเพื่อน ทั้งยังทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออก และเป็นการฝึกฝนการคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิชาการแสดง

สวดใส พันธุมโกมล (2538) ได้เสนอเอกสารทางวิชาการเรื่อง “ศิลปะของการแสดง (ละครสมัยใหม่)” โดยกล่าวถึงการเตรียมความพร้อมเพื่อเป็นผู้แสดงละครที่ดีซึ่งต้องเริ่มต้นด้วยการเข้าใจความหมายของการแสดง การสร้างความจริงใจในการแสดง สมานและความเชื่อในการแสดง การสร้างพลังในการแสดง การสื่อสารและปฏิภริยาที่สัมพันธ์กันระหว่างนักแสดงและต่อสถานการณ์แวดล้อมในละคร

พรรัตน์ ดำรุง (2547) ได้เสนอเอกสารทางวิชาการเรื่อง “การละครสำหรับเยาวชน” โดยให้ความหมายของการละครสำหรับเยาวชน ประวัติและพัฒนาการของละครเยาวชนในประเทศไทยและต่างประเทศ การพัฒนาละครเยาวชนในประเทศไทย ละครเวทีสำหรับเยาวชนในด้านรูปแบบ หน้าที่ต่าง ๆ ในการแสดงละคร ขั้นตอนการสร้างละครเวที การนำเสนอข้อคิดผ่านละครเวที รวมถึงปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการจัดกิจกรรมละครในสถานศึกษา

มัทนี รัตนิน (2555) ได้เสนอเอกสารทางวิชาการเรื่อง “ศิลปะการแสดงละคร (Acting) หลักเบื้องต้นและการฝึกซ้อม” โดยนำเสนอเป็น 2 ภาค ในภาคที่ 1 หลักเบื้องต้นและการฝึกซ้อมการแสดง ละคร เช่น สิ่งที่น่าแสดงต้องฝึกฝน การอ่านวิเคราะห์ห้องค้ประกอบและรูปแบบของละคร การฝึกฝนร่างกาย และจิตใจเพื่อเตรียมพร้อมในการแสดงละคร ในภาคที่ 2 กล่าวถึงเทคนิคการแสดงบนเวที เช่น การกำหนด ตำแหน่งหรือการเคลื่อนไหวบนเวทีในรูปแบบต่าง ๆ ลำดับขั้นตอนของการซ้อมละคร ซ้อมพร้อมในการแสดง ละคร และการวิจารณ์การแสดงละคร

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิชาการแสดง

สตีเฟน พันธุมโกมล (2537) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ปัญหาและวิธีแก้ปัญหาของ นักแสดงในการกำกับการแสดงละครสมัยใหม่แนวต่าง ๆ ในประเทศไทย” โดยมุ่งเน้นการศึกษาวิเคราะห์ปัญหา ของการแสดงและการกำกับการแสดง และแสวงหาวิธีแก้ปัญหาด้วยการทดลอง ประเมิน และพิสูจน์ผลอย่าง ต่อเนื่อง ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2507-2537 โดยศึกษาจากประชากรตัวอย่างที่เข้าร่วมโครงการซึ่งเป็นนักแสดงและผู้ กำกับการแสดงจำนวน 1,679 คน ผลการศึกษาพบว่าปัญหาด้านพัฒนาการของการแสดงมาจากความเข้าใจผิด เกี่ยวกับความจริง (Truth) ในการแสดง ไม่ว่าจะเป็นความหมายของการแสดง การเข้าใจว่าละครต้องเป็นเรื่อง ไม่จริงจนยอมรับการแสดงในลักษณะของการเสแสร้งมากกว่า ความสับสนระหว่างความหมายของคำว่าความ จริง (Truth) กับ ความเป็นจริง (Reality) รวมถึงการใช้หลักปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องอย่างแพร่หลาย การ แก้ปัญหาของนักแสดงสามารถทำได้โดยการนำหลักเกณฑ์และเหตุผลมาอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อลด สภาวะอัตนัย (Subjectivity) และเพิ่มสภาวะปรนัย (Objectivity) ในการสอนวิชาการแสดงและกำกับการ แสดง ตลอดจนในการที่นักแสดงและผู้กำกับการแสดงจะนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวไปใช้เพื่อพัฒนาผลงานของตน นอกจากนี้การฝึกฝนและการแก้ปัญหานักแสดงจะได้ผลดีที่สุดเมื่อปฏิบัติตามขั้นตอน อีกทั้งการแสดงยังเป็น ศาสตร์ที่สามารถเรียนรู้ได้และนำมาใช้พัฒนาตนเองได้

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 นักศึกษาชาวต่างประเทศที่ศึกษาในรายวิชา TC 3073 การใช้วิชาภาษาไทยเพื่อการแสดง ซึ่งเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงละครเวทีรวมทั้งสิ้น 13 เรื่อง ในโครงการ Thai Performance Presentation ตั้งแต่ปีการศึกษา 2552-2555 จำนวนทั้งสิ้น 239 คน โดยจำแนกตามปีการศึกษา ดังนี้

ปีการศึกษา 2552 จำนวน 69 คน	ละครเวทีจำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ เรื่องบน รถเมล์ ความรักในหอแดง เจ้าพ่อเซียงไฮ้ รอยรัก และซินเดอเรลล่า
ปีการศึกษา 2553 จำนวน 30 คน	ละครเวทีจำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ ทวิภพ บ้านทรายทอง และนางทาส
ปีการศึกษา 2554 จำนวน 95 คน	ละครเวทีจำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ มนต์รัก ลูกทุ่ง เกาะสวาทหาดสวรรค์ และเงิน เงิน เงิน

ปีการศึกษา 2555 จำนวน 45 คน

ละครเวทีจำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ บัวแล้งน้ำ
และดงดอกเหมย

1.2 อาจารย์ประจำวิชา ซึ่งเป็นผู้สอนวิชาภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่นักศึกษาชาวต่างประเทศ ในภาคการศึกษาที่ 2 (ภาคการศึกษาถัดมาภายหลังเสร็จสิ้นกิจกรรมการแสดงละครเวที) จำนวน 5 คน ใน 5 รายวิชา ได้แก่

1. อาจารย์ผู้สอนวิชา TC 2053 ภาษาไทยธุรกิจ
2. อาจารย์ผู้สอนวิชา TC 2063 การอ่านวิเคราะห์ภาษาไทย
3. อาจารย์ผู้สอนวิชา TC 4013 คติชนวิทยา
4. อาจารย์ผู้สอนวิชา TC 4053 การสอนภาษาไทย
5. อาจารย์ผู้สอนวิชา TC 4062 สัมมนาการใช้ภาษาไทยและวัฒนธรรม

2. การเก็บและรวบรวมข้อมูล

2.1 ใช้วิธีประเมินผลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงละครเวที โดยจำแนกผู้ประเมินออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

กลุ่มที่ 1 นักศึกษาที่เป็นผู้แสดงในกิจกรรมการแสดงละครเวที

กลุ่มที่ 2 นักศึกษาผู้ทำงานเบื้องหลังในกิจกรรมการแสดงละครเวที เช่น ผู้กำกับการแสดง ฝ่ายเขียนบท ฝ่ายฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก ฝ่ายเสื้อผ้า ฝ่ายแต่งหน้า-ทำผม ฝ่ายประสานงาน และฝ่ายประชาสัมพันธ์

กลุ่มที่ 3 คณาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยหรือวัฒนธรรมไทยแก่นักศึกษาชาวต่างประเทศในภาคการศึกษาที่ 2 (ซึ่งเป็นภาคการศึกษาภายหลังการจัดกิจกรรมแสดงละครเวทีเพื่อวัดผลการพัฒนาในด้านทักษะการสื่อสารภาษาไทยและความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทย)

2.2 ใช้วิธีการสัมภาษณ์นักศึกษที่เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงละครเวทีทั้งฝ่ายนักแสดงและฝ่ายเบื้องหลัง ภายหลังเสร็จสิ้นกิจกรรมการแสดงละครเวที และสัมภาษณ์คณาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยหรือวัฒนธรรมไทยแก่นักศึกษาชาวต่างประเทศในต้นภาคการศึกษาต่อมาภายหลังเสร็จสิ้นกิจกรรมการแสดงละครเวทีเพื่อวัดผลการพัฒนาด้านทักษะในการสื่อสารภาษาไทยและความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทยเพื่อนำข้อมูลมาพิจารณาประกอบกับการทำแบบประเมินผลสัมฤทธิ์ในข้อ 2.1

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้รับจากการทำแบบสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างและการสัมภาษณ์มาประเมินและวิเคราะห์ถึงประสิทธิผลของการบูรณาการการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศผ่านกิจกรรมการแสดง

ผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยจากแบบสอบถามความคิดเห็นการบูรณาการการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศผ่านกิจกรรมการแสดงละครเวทีในโครงการ Thai Performance Presentation ตั้งแต่ปีการศึกษา 2552 - 2555 สรุปผลการประเมินได้ดังนี้

ผลการประเมินจากแบบสอบถามการประเมินการการสอนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทยต่างประเศผ่านกิจกรรมการแสดงละครเวทีในโครงการ Thai Performance Presentation 2009-2012 (ปีการศึกษา 2552-2555)

เรื่อง	ผลสัมฤทธิ์ (5 = มากที่สุด 4 = ปานกลาง 3 = มาก 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด)																				ค่าเฉลี่ย
	ปีการศึกษา 2552					ปีการศึกษา 2553					ปีการศึกษา 2554					ปีการศึกษา 2555					
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	
1. ด้านการพัฒนาทักษะในการสื่อสารภาษาไทย	41	13	20	0	0	28	7	0	0	0	67	23	5	5	0	34	11	5	0	0	4.50
	55.4 %	17.6 %	27.0 %	-	-	80.0 %	20.0 %	-	-	-	67.0 %	23.0 %	5.0 %	5.0 %	-	68.0 %	22.0 %	10.0 %	-	-	-
	ผลสัมฤทธิ์ (5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด)																				
เรื่อง	ปีการศึกษา 2552					ปีการศึกษา 2553					ปีการศึกษา 2554					ปีการศึกษา 2555					ค่าเฉลี่ย
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	
	56	14	3	1	0	33	2	0	0	0	82	14	4	0	0	41	9	0	0	0	
75.7 %	16.9 %	4.1 %	1.3 %	-	94.3 %	5.7 %	-	-	-	82.0 %	14.0 %	4.0 %	-	-	82.0 %	18.0 %	-	-	-	-	

1.3 การพัฒนาทักษะ ด้านการอ่านภาษาไทย	38	29	7	0	0	25	10	10	8	0	32	12	6	0	0	4.44
	51.4%	39.2%	9.4%	-	-	71.4%	28.6%	10.0%	8.0%	-	56.0%	24.0%	12.0%	-	-	-
1.4 การพัฒนาทักษะ ด้านการเขียนภาษาไทย	24	32	11	7	0	25	10	15	9	0	30	10	10	0	0	4.25
	32.4%	43.2%	14.9%	9.5%	-	71.4%	28.6%	15.0%	9.0%	-	60.0%	20.0%	20.0%	-	-	-
2. ด้านการพัฒนา ความรู้เกี่ยวกับสังคม และวัฒนธรรมไทย	36	24	10	4	0	31	4	28	2	0	33	11	6	0	0	4.53
	48.7%	32.4%	13.5%	5.4%	-	86.6%	11.2%	28.0%	2.0%	-	65.0%	22.0%	12.0%	-	-	-
2.1 การพัฒนา ความรู้เกี่ยวกับ สังคมไทย	35	26	10	3	0	31	4	20	2	0	35	10	5	0	0	4.55
	47.3%	35.1%	13.5%	4.1%	-	88.6%	11.4%	26.0%	2.0%	-	70.0%	20.0%	10.0%	-	-	-

สรุปผลการวิจัย

1. จากการประเมินผลจากแบบสอบถามความคิดเห็นการบูรณาการการสอนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศผ่านกิจกรรมการแสดงละครเวทีในโครงการ Thai Performance Presentation 2009-2012 (ปีการศึกษา 2552-2555) สามารถสรุปผลได้ดังนี้

- 1.1 ด้านการพัฒนาทักษะในการสื่อสารภาษาไทย ผู้ประเมินเห็นว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่ได้รับการพัฒนามากที่สุด โดยมีระดับการประเมินค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.78 รองลงมาคือทักษะการฟัง มีระดับการประเมินค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 อันดับที่ 3 คือทักษะการอ่าน มีระดับการประเมินค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.44 และทักษะการเขียน ได้รับการพัฒนาน้อยที่สุด มีระดับการประเมินค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25
- 1.2 ด้านการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมไทย ผู้ประเมินเห็นว่านักศึกษาได้รับการพัฒนาความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยมากที่สุด โดยมีระดับการประเมินค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 รองลงมาคือการพัฒนาความรู้ด้านสังคมไทย มีระดับการประเมินค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53
- 1.3 ด้านผลสัมฤทธิ์ในภาพรวม ผู้ประเมินเห็นว่ากิจกรรมการแสดงละครเวทีเหมาะสมที่จะนำมาใช้พัฒนาทักษะในการสื่อสารภาษาไทยให้กับนักศึกษาชาวต่างประเทศมากที่สุด โดยมีระดับการประเมินค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.74 รองลงมาเห็นว่ากิจกรรมการแสดงละครเวทีเหมาะสมที่จะนำมาใช้พัฒนาความรู้เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมไทยให้กับนักศึกษาชาวต่างประเทศ โดยมีระดับการประเมินค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.72

2. จากการสัมภาษณ์นักศึกษาที่ศึกษาในรายวิชา TC 3073 การใช้ภาษาไทยเพื่อการแสดงและเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงละครเวทีในโครงการ Thai Performance Presentation จำนวน 40 คน โดยจำแนกตามปีการศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2552-2555 ปีการศึกษาละ 10 คน และสัมภาษณ์คณาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยหรือวัฒนธรรมไทยในต้นภาคการศึกษาที่ 2 ภายหลังสิ้นสุดกิจกรรมการแสดงละครเวทีจำนวน 5 คนได้ข้อสรุปว่า

- 2.1 ด้านความเห็นของนักศึกษา นักศึกษามีความเห็นว่างิจกรรมการแสดงละครเวทีเป็นกิจกรรมที่พัฒนาทักษะในการสื่อสารควบคู่ไปกับการได้รับความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทย โดยทักษะที่ได้รับการพัฒนามากที่สุดคือทักษะการพูดภาษาไทย ส่วนทักษะการฟังนั้นส่วนใหญ่เป็นทักษะที่ผู้เป็นนักแสดงจะได้รับการฝึกฝนมากกว่านักศึกษาที่ทำงานเบื้องหลัง เนื่องจากนักแสดงจะต้องใช้ภาษาไทยในการพูดและฟังผู้ร่วมแสดงเป็นภาษาไทย ในขณะที่ฝ่ายเบื้องหลังนั้นจะใช้ภาษาจีนในการสื่อสารระหว่างกันเป็นหลัก โดยจะสื่อสารภาษาไทยเพียงบางครั้งกับอาจารย์ผู้ดูแลกิจกรรมหรือนักศึกษาชาวไทยที่รับเชิญมาร่วมแสดงในบางปีการศึกษา เช่น ละครเวทีในปีการศึกษา 2554 เป็นต้น ส่วนทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการอ่านภาษาไทย นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่านักแสดง

จะได้พัฒนาทักษะด้านการอ่านมากกว่าฝ่ายเบื้องหลัง เนื่องจากต้องอ่านบทละครเป็นภาษาไทย ในขณะที่ฝ่ายเบื้องหลังจะอ่านข้อความที่สื่อสารกันด้วยภาษาจีนเป็นส่วนใหญ่ นอกจากการสื่อสารกับอาจารย์ผู้ดูแลกิจกรรมจึงจะได้รับข้อความที่ต้องอ่านเป็นภาษาไทย ส่วนทักษะด้านการเขียนภาษาไทยนั้น นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าการเขียนเป็นทักษะการสื่อสารที่ใช้น้อยที่สุดในกิจกรรมการแสดงละครเวที มีเพียงฝ่ายเขียนบทเท่านั้นที่ได้รับการพัฒนาทักษะนี้เนื่องจากต้องเขียนบทละครเป็นภาษาไทย

การพัฒนาความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทย นักศึกษาเห็นว่ากิจกรรมการแสดงละครเวทีเป็นการเรียนรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทยได้ทางหนึ่ง แต่ก็ขึ้นอยู่กับเรื่องราวของละครเวทีที่นำมาแสดงด้วยว่าสามารถสะท้อนภาพสังคมและวัฒนธรรมไทยได้มากน้อยเพียงใด นอกจากนี้นักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงละครเวทีในปีการศึกษา 2552 ได้มีข้อเสนอแนะว่ากิจกรรมการแสดงละครเวทีส่วนใหญ่ได้ถูกวางแนวทางจากผู้สอนไว้แล้ว จึงเสนอว่าในการจัดกิจกรรมครั้งต่อไปน่าจะมีการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางของการจัดกิจกรรมให้มากขึ้นเพื่อให้เกิดแรงจูงใจและเกิดผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น

- 2.2 ด้านความเห็นของคณาจารย์ คณาจารย์มีความเห็นตรงกันว่ากิจกรรมการแสดงละครเวทีเป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาทักษะในการสื่อสารของนักศึกษาชาวต่างประเทศได้ โดยเฉพาะทักษะด้านการพูดภาษาไทยเป็นทักษะที่เห็นพัฒนาการของนักศึกษามากที่สุด ทั้งในด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายอย่างถูกต้องและเหมาะสม รวมถึงความชัดเจนในการพูด และคณาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าสิ่งที่ปรากฏชัดเจนที่สุดภายหลังการร่วมกิจกรรมการแสดงละครเวทีของนักศึกษาชาวต่างประเทศคือความกล้าแสดงออก โดยเฉพาะความเชื่อมั่นในการพูด คณาจารย์ตั้งข้อสังเกตว่านักศึกษามีความเชื่อมั่นในการพูดและการแสดงความคิดเห็นเพิ่มมากขึ้น เช่น ในการปฏิบัติการสอนในรายวิชา TC 4053 การสอนภาษาไทย หรือความเชื่อมั่นในการพูดแสดงความคิดเห็นในรายวิชา TC 4062 สัมมนาการใช้ภาษาไทยและวัฒนธรรม เป็นต้น

การพัฒนาความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทย คณาจารย์ส่วนหนึ่งมีความเห็นว่ากิจกรรมการแสดงสามารถนำมาพัฒนาความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาชาวต่างประเทศได้ ในขณะที่คณาจารย์บางส่วนเห็นว่ากิจกรรมการแสดงจะสามารถพัฒนาความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทยให้กับนักศึกษาชาวต่างประเทศได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับเรื่องราวในละครที่นำเสนอ เพราะในบางปีการศึกษาเรื่องราวในการแสดงละครไม่ปรากฏภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมของไทยอย่างชัดเจน เช่น ละครเวทีในปีการศึกษา 2552 เป็นต้น อย่างไรก็ตาม คณาจารย์มีความเห็นสอดคล้องกันว่ากิจกรรมการแสดงเหมาะสมในการนำมาบูรณาการกับการสอนภาษาไทยให้กับชาวต่างประเทศซึ่งสามารถดำเนินการควบคู่ไปกับการพัฒนาความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทยได้เป็นอย่างดี

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่าการนำกิจกรรมการแสดงมาใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศแบบบูรณาการร่วมกับการพัฒนาความรู้ของนักศึกษาในด้านสังคมและวัฒนธรรมไทยเกิดประสิทธิผลในระดับที่น่าพอใจ โดยเฉพาะในการพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านการพูดภาษาไทยพบว่าเป็นทักษะการสื่อสารที่ได้รับการพัฒนามากที่สุด อันเนื่องมาจากละครเวทีต้องใช้การพูดภาษาไทยในการสื่อสารเป็นหลัก จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ต้องฝึกฝนทักษะการพูดอย่างสม่ำเสมอ อย่างไรก็ตามจะพบว่าการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยนั้น กลุ่มนักศึกษาที่เป็นฝ่ายนักแสดงจะได้รับการพัฒนาทักษะด้านนี้มากกว่านักศึกษาที่ทำงานฝ่ายเบื้องหลัง โดยผลจากการสัมภาษณ์นักศึกษาได้แสดงให้เห็นว่าการสื่อสารภายในกลุ่มทำงานของฝ่ายเบื้องหลังนั้นมักใช้ภาษาจีนเป็นหลัก นอกจากการสื่อสารกับคนไทยเพียงบางครั้ง เช่น สื่อสารกับอาจารย์ผู้ดูแลกิจกรรมหรือนักแสดงชาวไทยที่มาร่วมกิจกรรมเท่านั้น จึงอาจเป็นข้อสังเกตประการหนึ่งที่จะนำไปสู่การปรับปรุงและแก้ไขกระบวนการในการดำเนินกิจกรรมการแสดงเพื่อที่จะสามารถใช้กิจกรรมการแสดงในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยให้กับนักศึกษาทุกฝ่ายอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมมากกว่าเดิม เช่นเดียวกับทักษะการสื่อสารอื่น ๆ เช่น การฟัง การอ่าน และการเขียน พบว่าในแต่ละทักษะนักศึกษาก็ได้รับการพัฒนาทักษะนั้น ๆ จำกัดเฉพาะบางฝ่าย เช่น ฝ่ายนักแสดงจะได้รับการพัฒนาทักษะทั้งการพูด การฟัง และการอ่านภาษาไทยมากกว่าฝ่ายอื่น ๆ จากกิจกรรมการแสดงที่ต้องใช้การพูดในการสื่อสาร การฟังผู้ที่ร่วมแสดงหรือการอ่านเพื่อท่องจำบทละคร ส่วนทักษะการเขียนนั้น ฝ่ายบทละครเป็นเพียงฝ่ายเดียวที่ได้รับการพัฒนาทักษะด้านการเขียนภาษาไทย ในขณะที่ฝ่ายอื่น ๆ มักเขียนเพื่อสื่อสารระหว่างกันด้วยภาษาจีนเป็นหลัก จึงสรุปได้ว่าแม้ว่าจากแบบสอบถามความคิดเห็นจะมีผลการประเมินที่แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมการแสดงสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยของนักศึกษาชาวต่างประเทศได้ครบทั้ง 4 ด้าน แต่เมื่อพิจารณาจะพบว่า นักศึกษาที่เป็นนักแสดงจะได้รับการพัฒนาทักษะที่หลากหลายในด้านการฟัง การพูด และการอ่านมากกว่านักศึกษาที่ทำงานฝ่ายเบื้องหลัง

ด้านการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมไทยผ่านกิจกรรมการแสดงนั้น เมื่อพิจารณากิจกรรมการแสดงละครเวทีทั้ง 13 เรื่องตลอด 4 ปีการศึกษาจะพบว่าในช่วงแรกคือในปีการศึกษา 2552 นั้นละครเวทีทั้ง 5 เรื่องยังไม่ปรากฏการสะท้อนภาพสังคมและวัฒนธรรมไทยอย่างชัดเจน โดยจะเห็นได้จากเรื่องราวที่ถูกคัดเลือกมานำเสนอเป็นละครเวทีส่วนใหญ่จะมาจากนิทาน นิยาย หรือละครที่มีชื่อเสียงในประเทศจีนหรือตะวันตก เช่น ความรักในหอแดง เจ้าพ่อเซี่ยงไฮ้ ซิลเดอเรลล่า เป็นต้น ผลการประเมินจึงแสดงให้เห็นว่านักศึกษาชาวต่างประเทศยังไม่เห็นว่าการแสดงดังกล่าวนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทยได้มากนัก แต่ในระยะต่อมาคือในปีการศึกษา 2553-2555 ผู้สอนได้นำผลการประเมินในปีการศึกษา 2552 มาพิจารณาเพื่อหาแนวทางในการพัฒนากิจกรรมการแสดง โดยได้มีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางในการดำเนินกิจกรรมร่วมกับผู้เรียน เช่น ร่วมกันคัดเลือกเรื่องที่น่าสนใจเพื่อจะนำมาแสดงเป็นละครเวที ซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่สนใจเรื่องราวที่เป็นภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์ที่มีชื่อเสียงของไทย เช่น ทวิภพ บ้านทรายทอง นางทาส มนต์รักลูกทุ่ง เป็นต้น เมื่อนำเรื่องราวในภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์เหล่านี้มานำเสนอผ่านกิจกรรมการแสดงละครเวทีจึงทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและเกิดการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยในด้านต่าง ๆ จากเรื่องราวในละคร เช่น วัฒนธรรมการใช้ภาษา วัฒนธรรมการแต่งกาย มารยาทไทย ค่านิยมและ

ทัศนคติของคนไทยต่อเรื่องต่าง ๆ รวมถึงความรู้ในด้านสังคม เช่น ประวัติศาสตร์ของไทย เป็นต้น และเมื่อพิจารณาผลการประเมินจากแบบสอบถามความคิดเห็นในการจัดกิจกรรมละครเวทีในปีการศึกษา 2553-2555 ก็สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจในการเข้าร่วมกิจกรรมและเห็นว่ากิจกรรมดังกล่าวก่อให้เกิดการพัฒนาความรู้ในด้านสังคมและวัฒนธรรมไทยอย่างมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

1.1 ข้อเสนอแนะด้านการใช้กิจกรรมการแสดงในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ

จากผลการวิจัยพบว่าผู้สอนสามารถใช้กิจกรรมการแสดงในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยของนักศึกษาชาวต่างประเทศได้เป็นอย่างดี แต่ก็พบข้อจำกัดว่าไม่สามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักศึกษาที่ร่วมกิจกรรมละครเวทีได้ทุกฝ่าย โดยฝ่ายนักแสดงจะได้รับการพัฒนาทักษะการสื่อสารมากกว่าฝ่ายอื่น ๆ ดังนั้น ผู้สอนอาจใช้วิธีการคัดเลือกผู้ที่มีทักษะการสื่อสารในระดับอ่อนถึงระดับปานกลางเพื่อเป็นนักแสดง ในขณะที่ผู้ที่มีพื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยในระดับที่ดีถึงดีมาก อาจให้ทำงานเบื้องหลังที่ต้องอาศัยทักษะในระดับสูง เช่น การกำกับการแสดง หรือการเขียนบทละคร เป็นต้น เพราะผู้สอนต้องพึงระลึกอยู่เสมอว่าการจัดกิจกรรมการแสดงละครเวทีนั้นมิได้ทำเพื่อให้เกิดกระแสตอบรับหรือการชื่นชมจากผู้ชมเป็นสำคัญ หากแต่จุดมุ่งหมายสำคัญในการจัดกิจกรรมดังกล่าวก็เพื่อพัฒนาทักษะในการสื่อสารภาษาไทยให้กับนักศึกษาชาวต่างประเทศ

1.2 ข้อเสนอแนะด้านการใช้กิจกรรมการแสดงเพื่อพัฒนาความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทยสำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ

จากผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชาวต่างประเทศมีความพึงพอใจและเกิดการเรียนรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทยผ่านกิจกรรมการแสดงละครเวที โดยเฉพาะในปีการศึกษา 2553-2555 ละครเวทีทั้ง 8 เรื่องเป็นละครเวทีที่มีเรื่องราวกล่าวถึงสภาพสังคมและวัฒนธรรมต่าง ๆ ของไทยนับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งสังคมในยุคเจ้าขุนมูลนาย สังคมท้องถิ่นชนบท หรือสังคมเมืองของไทย เช่น ทวิภพ นางทาส มนต์รักลูกทุ่ง เงินเงินเงิน บัวแล้งน้ำ เป็นต้น ซึ่งนักศึกษาชาวต่างประเทศจะได้เรียนรู้สังคมและวัฒนธรรมของไทยมากมายผ่านเรื่องราวในละคร ไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมการใช้ภาษา วัฒนธรรมการแต่งกาย วิถีชีวิตไทย มารยาทไทย ค่านิยมต่าง ๆ ในสังคมไทย สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่นักศึกษาชาวต่างประเทศได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง อันเป็นประสบการณ์ที่จะก่อให้เกิดการจดจำและเกิดความเข้าใจสังคมและวัฒนธรรมไทยได้มากกว่าการเรียนรู้จากตำราเพียงอย่างเดียว ผู้สอนจึงควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการคัดเลือกเรื่องราวที่ผู้เรียนสนใจอยากเรียนรู้ถ่ายทอดออกมาเป็นละครเวที โดยเฉพาะในด้านสังคมและวัฒนธรรมไทย อันจะช่วยสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรมควบคู่ไปกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยในด้านต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ กัน

2. ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

- 2.1 ผู้สอนอาจนำศิลปะการแสดงของไทย เช่น โขน ลิเก ลำตัด มาใช้ประกอบกิจกรรมการเรียนรู้การสอนภาษาไทยโดยให้ผู้เรียนได้ร่วมปฏิบัติกิจกรรมนั้น แล้วศึกษาวิจัยผลสัมฤทธิ์ด้านการพัฒนาความรู้ความเข้าใจทางภาษาและวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาชาวต่างประเทศ ภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรม
- 2.2 ผู้สอนอาจนำเสนอกิจกรรมอื่น ๆ นอกเหนือไปจากกิจกรรมการแสดงละครเพื่อใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยให้กับนักศึกษาชาวต่างประเทศ เช่น การเล่นเกม การร้องเพลงไทย เป็นต้น แล้วศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการนำกิจกรรมนั้นมาใช้ประกอบการเรียนการสอนภาษาไทย

เอกสารอ้างอิง

- พรรัตน์ ดำรุง. (2547). การละครสำหรับเยาวชน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มีทนี รัตนิน. (2555). ศิลปะการแสดงละครคอน (Acting) หลักเบื้องต้นและการฝึกซ้อม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ลัดไส พันธ์ธุมโกมล. (2538). ศิลปะของการแสดง (ละครสมัยใหม่). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____ . (2537). การวิเคราะห์ปัญหาและวิธีแก้ปัญหานักแสดงในการกำกับการแสดงละครสมัยใหม่แนวต่าง ๆ ในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ผู้เขียน

นายภพ สวัสดิ์

อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
E-mail : bobsawasdee@hotmail.com